

РЕШЕНИЕ

№ 11677

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 142 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ Г. НИКОЛОВА

при участието на секретаря ДАЙАНА АНТ. АНТОВА
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ Г. НИКОЛОВА Гражданско дело № 20211110162489 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Д. И. И. с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ул. „.....“, бл., представлявана от адв. И. Д..... против „Т....“ ЕАД, ЕИК .., представлявано от, със седалище и адрес на управление:, с която са предявени отрицателни установителни иски за признаване на установено спрямо ответното дружество, че ищцата не му дължи следните суми: **4 700, 61 лв.** – главница за потребена, но не незаплатена топлинна енергия за периода от м. 10.2011 г. до м. 04.2013 г., **554, 64 лв.** – мораторна лихва за главницата за периода от 01.12.2011 г. до 05.12.2013 г., **402, 76 лв.** – сторени съдебни разноси, обективирани в изпълнителен лист от 17.02.2014 г., издаден по ч.гр.д. № 22294/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 90 с-в.

Ищцата Д. И. И. твърди, че срещу нея е образувано изпълнително дело № по описа на ЧСИ Милен Бъзински въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. № 22294/2013 г. по описа на СРС, 90 с-в, по силата на който тя и нейната наследодателка Верка И. Дамева са осъдени да заплатят на „Т....“ ЕАД по ½ ид.ч. от следните суми: 4 700, 61 лв. – главница за потребена, но не незаплатена топлинна енергия за периода от м. 10.2011 г. до м. 04.2013 г., 554, 64 лв. – мораторна лихва за главницата за периода от 01.12.2011 г. до 05.12.2013 г., 402, 76 лв. – сторени съдебни разноси. Ищцата твърди, че вземанията по издадения изпълнителен лист са погасени по давност, поради което и не могат да бъдат предмет на принудително изпълнение. Сочи, че първото действие, с което е прекъсната погасителната давност е налагането на запори върху нейни банкови сметки със съобщение от 11.06.2014 г., а в периода от 11.06.2014 г. до 11.06.2016 г. не са извършвани изпълнителни действия, поради което и на основание чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК образуваното изпълнително дело е прекратено по силата на закона, поради което и последващите изпълнителни действия са недопустими и не пораждат правно действие между страните. Поддържа, че в случая е приложима тригодишната погасителна давност, тъй като вземането е установено със заповед за изпълнение, а не със съдебно решение. Ищцата твърди, че новата погасителна давност по изпълнителното дело е започнала да тече от деня на изпращане на запорните съобщения на 11.06.2014 г. и е изтекла на 11.06.2017 г., съгласно чл. 111, ал. 1, б. „в“ ЗЗД.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество възразява срещу основателността на иска. Счита, че погасителната давност на вземания по влязла в сила заповед за изпълнение е

5-годишна, а не 3-годишна, каквито са претенциите на ищцата. Счита, че с образуването на изпълнителното дело на 03.06.2014 г. давността е прекъсната, а впоследствие са предприети редица изпълнителни действия, които са я прекъснали. Претендира разноси и прави възражение за прекомерност на претеднирания адвокатски хонорар от страна на ищцата.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и въз основа на закона, достигна до следните фактически и правни изводи:

Предявените в настоящето производство искове са с правно основание чл.439 ГПК. Със същите се цели установяване недължимостта на вземането, предмет на започнало принудително изпълнение, поради настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, факти. В случая ищецът се позовава на настъпила погасителна давност. С оглед наведеното в исковата молба основание за недължимост на сумите, ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Безспорни между страните са обстоятелствата, както следва: че в полза на ответника „Т.....“ ЕАД срещу ищеца и Верка И. Дамева е издаден изпълнителен лист от 17.02.2014 г., издаден по ч.гр.д. № 22294/2013 г. на СРС, 90 състав, за следните суми, а именно - **4 700, 61 лв.** – главница за потребена, но не незаплатена топлинна енергия за периода от м. 10.2011 г. до м. 04.2013 г., **554, 64 лв.** – мораторна лихва върху главницата за периода от 01.12.2011 г. до 05.12.2013 г., **402, 76 лв.** – сторени съдебни разноси; че за принудително събиране на сумите по посочения изпълнителен лист по молба на ответника е образувано изпълнително дело № 5787/2014 г. по описа на ЧСИ Милен Бъзински, на 03.06.2014 г.

От представеното по делото удостоверение за наследници на Верка И. Дамева се установява, че е починала на 11.12.2018 г., като е оставила за свой законен наследник сестра си и ищец по делото Д. И. И., следователно към същата са преминали и задълженията на Верка И. Дамева, установени в процесния изпълнителен лист.

По делото не се спори по фактите, спори се по правото.

Погасено ли е вземането на ответника срещу ищеца.

-

Съдът приема, че чл.117, ал. 2 ЗЗД се прилага както когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Корективното тълкуване на чл.117, ал.2 ЗЗД налага променената правна рамка след влизане в сила на разпоредбата. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. С оглед на това, за установените с влязла в сила заповед за изпълнение вземания правилото на чл. 117, ал. 2 ЗЗД е приложимо и същите се погасяват с 5-годишна давност.

Предвид липсата на други доказателства, следва да се приеме, че давностният срок за вземанията е започнал да тече от датата, на която срещу ищеца е издаден процесният изпълнителен лист – 17.02.2014 г.

Съгласно чл.116, б.,в” ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Тук следва да се съобрази приетото в ТР № 3/2020 г. на ОСГТК ВКС, а именно, че докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях

давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г. След този момент, ВКС, с т.10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК ВКС, постановява, че в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Според ВКС, ищецът няма нужда да поддържа висящността на исковия процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на pazач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности.

Видно от представеното копие на изпълнително дело № 5787/2014 г. по описа на ЧСИ Милен Бъзински, същото е образувано на 03.06.2014 г. за принудително събиране на сумите, за които е издаден процесният изпълнителен лист, като взыскателят е подал молба до съдебния изпълнител за образуване на производство по принудителното изпълнение, като с молбата взыскателят е възложил на ЧСИ да извършва действията по чл. 18 ЗЧСИ. Със заповедно съобщение от 11.06.2014 г. са наложени запови върху банковите сметки на длъжника в посочените в заповните съобщения банки. С молба от 01.02.2016 г. взыскателят е поискал извършването на нови изпълнителни действия. С молба от 21.03.2017 г. взыскателят е поискал извършването на нови изпълнителни действия, като в рамките на следващите две години не са искани от взыскателя и не са извършвани от съдебния изпълнител изпълнителни действия. Ето защо, при действието на ТР № 2/2013 г. на ОСГТК ВКС, следва да се приеме, че от датата на извършване на последното изпълнително действие - 21.03.2017 г., са започнали да текат, както предвидения в чл.433, ал.1, т.8 от ГПК двугодишен срок за предприемане на друго изп.действие, така и 5-годишната погасителна давност за предадените за събиране на ЧСИ вземания. Първият срок е изтекъл на 21.03.2019 г., като до този момент не е поискано от взыскателя извършването на ново изпълнително действие, нито е предприето служебно от ЧСИ. С оглед на това, изпълнителното дело е прекратено по силата на закона на 21.03.2019 г., като извършените след този момент изпълнителни действия са без правно значение, като извършени по вече прекратено изпълнително производство. В случая няма значение дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога го е направил, тъй като този акт има декларативно, а не конститутивно действие и не рефлектира върху датата, от която се отчита началото на давностния срок за вземането.

Както вече се посочи, съгласно задължителното тълкуване, дадено в т.10 от ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по т.д. № 2/2013 г., когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Както беше посочено, последното валидно изпълнително действие, с което е прекъсната давността по отношение на процесните задължения, е молбата на взыскателя за извършване на нови изпълнителни действия от 21.03.2017 г., от която дата е започнала да тече нова погасителна давност. В периода на течене на погасителната давност обаче е приет специалния Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на НС от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците. Съгласно чл. 3, т. 2 от него (изм. - ДВ, бр. 34 от 2020г., в сила от 09.04.2020г.) за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. С Решение на Народното събрание на

Република България от 13.03.2020г. /ДВ, бр. 22/2020г./ е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020 г. до 13 април 2020 г. С Решение на НС /ДВ, бр. 33/2020г./ срокът на обявеното с Решение на Народното събрание от 13 март 2020г. извънредно положение върху цялата територия на Република България е удължен до 13 май 2020 г. След тази дата, срокът на извънредното положение не е бил удължаван. По изложените съображения следва да се приеме, че в периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. давностни срокове не са текли. Ето защо, процесните вземания са погасени по давност на 28.05.2022 г. с изтичането на 5-годишния давностен срок.

По така изложените съображения, съдът приема предявеният иск за изцяло основателен и доказан.

При този изход на спора и с оглед обстоятелството, че ищецът е освободен от внасянето на държавна такса по делото с определение от 08.11.2021 г., на основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на СРС сумата в размер на 226,32 лв., представляваща дължимата държавна такса по делото.

На основание чл. 38, ал. 2 ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца – адв. И. Г. Д....., адвокатско възнаграждение в размер на 612,90 лв. във връзка с оказаната безплатна правна помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „Т.....“ ЕАД, ЕИК ., представлявано от, със седалище и адрес на управление:, че ищцата Д. И. И. с ЕГН *****, с адрес в гр. София, ул. „.....“, бл., представлявана от адв. И. Д....., не дължи на ответната страна, поради погасяване по давност - сумите, за събирането на които е образувано изпълнително дело № 5787/2014 г. по описа на ЧСИ Милен Бъзински, а именно: **4 700, 61 лв.** – главница за потребена, но не незаплатена топлинна енергия за периода от м. 10.2011 г. до м. 04.2013 г., **554, 64 лв.** – мораторна лихва за главницата за периода от 01.12.2011 г. до 05.12.2013 г., **402, 76 лв.** – сторени съдебни разноси, обективирани в изпълнителен лист от 17.02.2014 г., издаден по ч.гр.д. № 22294/2013 г. по описа на Софийски районен съд, 90 с-в.

ОСЪЖДА „Т.....“ ЕАД, ЕИК ., представлявано от, със седалище и адрес на управление:, да заплати по сметка на Софийски районен съд сума в размер на 226,32 лв., представляваща държавна такса по делото.

ОСЪЖДА „Т.....“ ЕАД, ЕИК ., представлявано от, със седалище и адрес на управление:, да заплати на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, на адв. И. Г. Д....., адвокатско възнаграждение в размер на 612,90 лв. за процесуално представителство и защита на ищеца по настоящото дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

